

Γέρ. Κορνήλιος Μαρμαρινός, ο θαυματουργός: Τα νεανικά του χρόνια (αρχιμ. Δημήτριος Καββαδίας)

[/ Πεμπτούσια](#)

Ο Γέροντας Κορνήλιος Μαρμαρινός († 1975)

Μία χαριτωμένη βιβλική μορφή του περασμένου αιώνα ήταν και ο μακάριος Γέροντας Κορνήλιος, ο λάτρης και υμνητής της Θεοτόκου, ο λύχνος της προσευχής και της διακρίσεως. Ο Θεός τον κόσμησε με πλούσια υπερφυ-σικά χαρίσματα, για να ποιμάνει την αδελφότητά του και τον λαό του Θεού, ενώ μετά τον θάνατο του δώρισε την ιαματική χάρη με την προσκύνηση των μυροβόλων του λειψάνων.

Ο κατά κόσμον Κωνσταντίνος, γιος του συμβολαιογράφου Δημητρίου Μαρμαρινού και της Ευανθίας Φλατσούση από τον Κάμπο της Χίου, γεννήθηκε στο χωριό Χαλκειός Χίου το 1885. Από τους ευκατάστατους και ευσεβείς γονείς του πήρε γνώσεις, πίστη και αρχές που τον ενίσχυσαν στην κλίση του προς την ζωή της αφιερώσεως και της διακονίας. Φοίτησε στο Ζωγράφειο Γυμνάσιο της Κωνσταντινουπόλεως (Γ΄ τάξη). Ήταν ένα παιδί ξεχωριστό από τα άλλα· διακρινόταν για την καθαρότητα της ζωής του, την καλή του διαγωγή, την φωτισμένη σκέψη, την μεγάλη του πίστη στον Θεό και τα ιδανικά της πατρίδας μας. Αγαπούσε τον εκκλησιασμό και τροφοδοτούσε το πνεύμα του με τις ιερές ακολουθίες, την κοινή προσευχή και την μετάληψη των Τιμίων Δώρων. Χάριν της επικοινωνίας του αυτής με τον Θεό καλλιεργούσε τις ευαγγελικές αρετές και απέφευγε τις ψυχοφθόρες για την ηλικία του παρέες.

Κατά τα νεανικά του χρόνια ο θείος του τον πήρε μαζί του στην Αμερική να δουλέψει για να έχει μία καλύτερη οικονομική εξέλιξη στην ζωή του. Αυτό όμως τον κούραζε, καθώς ήταν υποχρεωμένος να δουλεύει σε ένα αρκετά κοσμικό και εφάμαρτο περιβάλλον και να λείει πολλά ψέμματα και περιττά λόγια διαφημίζοντας την δουλειά του. Έτσι αρνήθηκε την κοσμική ζωή· κατάλαβε πλέον ότι του ταιριάζει μία ασκητική πρα-κτική που τον ανακούφιζε ψυχικά. Με μοναδικό του εφόδιο την αδιάλειπτη προ-σευχή απομακρύνθηκε σε μία ερημική τοποθεσία. Ξα-φνικά νυχτώθηκε εκεί, ενώ η γλυκειά φωνή της Παναγίας ήταν εκείνη που τον βοήθη-σε να γλυτώσει την ζωή του, αφού τον πρόσταξε να σταθεί εκεί που περπατούσε.

Όταν ξημέρωσε, είδε ότι λίγα μόλις βήματα παραδί-πλα ήταν ένας γκρεμός! Αμέσως ευχαρίστησε την Παναγία που τον φύλαξε υπό την σκέπη Της και της έταξε να κτίσει ένα Ναό στο όνομά Της.

Σε αυτή την ερημική τοποθεσία έμεινε επί 20 ημέρες προσευχό-μενος και εντελώς νηστικός. Τότε με αποκάλυψη η ίδια η Παναγία του είπε να γυρίσει στην Χίο και να γίνει μοναχός. Έτσι αυξήθηκε ο πόθος του και έβαλε πρόγραμμα να μονάσει. Πριν επιστρέψει στην Χίο, επισκέφθηκε το ιερό νησί της Τήνου, όπου προσκύνησε την Μεγαλόχαρη. Έμεινε εκεί τρεις ημέρες προσευχόμενος για να Την ευχαριστήσει.

Τελικά του παρουσιάστηκε η Παναγία και του είπε: «Θα γίνει αυτό που ποθείς».

Επειδή ήταν μορφωμένος εγκυκλοπαιδικά και μιλούσε ξένες γλώσσες (ιδίως την Αγγλική), ο πατέρας του ήθελε να τον πάρει κοντά του να εργαστεί και να τον παντρέψει. Όμως εκείνος τα αρνήθηκε όλα για την αγάπη του Χριστού. Έφυγε κρυφά για την Σκήτη του Αγίου Μάρκου στο όρος Πενθόδου κοντά στα μυροβόλα λείψανα του θαυματουργού Οσίου Παρθενίου του Χίου († 8 Δεκεμβρίου 1883) και στον Γέροντα Γαβριήλ που τον ανέλαβε πνευματικά. Ο Γέροντας Γαβριήλ δεν ήταν τυχαίος κληρικός και μοναχός. Στο μοναστήρι διακρινόταν για τον ανεπίληπτο βίο του, την πίστη στον Θεό, την προσήλωση στην Εκκλησία, την αγάπη για το Μοναστήρι που διοικούσε και το χάρισμα της πνευματικής πατρότητας. Με αγάπη ανέλαβε τον νέο υποτακτικό για να τον καλλιεργήσει πνευματικά.

Αλλά και ο νεαρός Κωνσταντίνος αναδείχθηκε άξιος της εμπιστοσύνης του Γέροντά του. Έχοντας καλλιεργήσει όλες τις αρετές από τον κόσμο, σύντομα πρόκοψε πνευματικά. Αγαπούσε πολύ την προσευχή και τις ακολουθίες. Ήταν απλός και ταπεινός στην συμπεριφορά του, πρόθυμος και ακούραστος στο να εξυπηρετεί. Μα πάνω απ' όλα ήταν γνήσιο παιδί της υπακοής. Τίποτε κρυφό ή ανευλόγητο δεν έκανε. Για όλα ενεργούσε μετά από ευλογία. Κάποτε ζήτησε ευλογία να παραμείνει για λόγους ασκήσεως εσώκλειστος σε ένα κελλί. Ο Γέροντας Γαβριήλ του αρνήθηκε και εκείνος το αποδέχθηκε χωρίς στενοχώρια λέγοντας: «Η φωνή του Γέροντά μου είναι η φωνή του Χριστού. Οφείλω να υπακούσω». Πάντοτε έκανε απερίεργη υπακοή, χωρίς να δίνει χώρο και χρόνο στους κακούς λογισμούς να αναπτυχθούν.

Έγινε μοναχός στην Ιερά Σκήτη του Αγίου Μάρκου την 1η Ιανουαρίου 1923 με το όνομα «Κύριλλος». Ως μοναχός συνέχισε με υπακοή την εξάσκηση των αρετών.